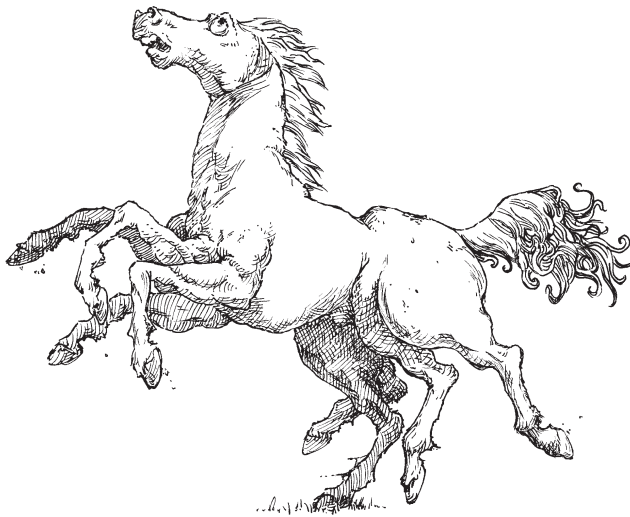

SHANE HEGARTY

**DARKMOUTH:
CHAOS DESCENDS**

Šeins Hegartijs

TUMŠMUTE: HAOSA SĀKUMS

IZDEVNĪCĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111-93-3

He140

Izdevniecība *Prometejs*

Shane Hegarty

DARKMOUTH: CHAOS DESCENDS

Copyright © 2015 by Shane Hegarty

Illustrations copyright © 2015 by James de la Rue

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Translation copyright © 2018

Šis ir daiļliteratūras darbs. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība *Prometejs*

SIA *Prometejs AB* Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Līga Ciematniece*

Ilustrācijas latviešu izdevumam adaptēja *Uldis Bekmanis*

© Izdevums latviešu valodā, izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-22-6

Grāmata iespiesta SIA *Jelgavas tipogrāfija*

Kvivei

TUMŠ

MUTE

Apsēstās P
Nešķīstie

ĢĀNTRUAS PILS

MĪRUSALS MEZS

uses
Kalni

Hidras Ala

Nezinias Bezdibenis

P I R M S K Ā D A L A I K A T U M Š M U T Ē

Kopš atgriešanās no Apsēstās puses bija pagājuši desmit mēneši, bet Finam joprojām nācās uzmanīties, ja uznāca šķavas.

Ja viņš nošķaudījās virtuvē, notinkšķēja mikroviļņu krāsns.

Ja viņš stiprāk ieklepojās, televizorā mainījās kanāli.

Kādunakt viņš iekrācās tik skaļi, ka, briesmīgi iztrūcies, pamodās ar pērkonu riboņu ausīs. Viņš apsēdās gultā, mēģinādams nomierināt elpu, un bija pilnīgi pārliecināts, ka ir licis kaut kam kaut kur uzsprāgt.

Galū galā lietas bija eksplodējušas arī pirms tam. Bija eksplodējis *vis*. Pārejas. Alas. Pasaules. Cilvēki. Fins.

Mēģinādams atrast savu tēvu Hugo, Fins bija netīšām nogādājis sevi, Emiju un inspektoru Estravonu Apsēstajā pusē. Tur Fins bija atklājis, ka viņam piemīt spēja uzliesmot — ar postošu spēku eksplodēt, raidot enerģijas vilni, kas iznīcināja visu ap viņu. Tiesa, to viņš uzzināja tikai pēc tam, kad bija uzsprādzis.

Vēl pārsteigtāks Fins bija, kad atklāja, ka pēc tā ir palicis vienā gabalā. Vairāk vai mazāk. Par notikušo atgādināja rēta uz krūtīm. Tāpat arī brīžiem apgrūtinotās šķavu lēkmes.

Apsēstajā pusē bija noticis daudz kas cits. Viņš bija sadarbojies ar ienaidnieku, izsitis milzīgas durvis starp pasaulēm, atradis savu sen pazudušo vectēvu Nīlu Melnmēli, iesaistījies leģendu dumpī, tomēr visskaļākās sūdzības Fins saņēma par to, ka bija sabojājis Estravona labākās bikses.

To visu viņš bija izdarījis, nonācis pareizajā pasaulē, tomēr trīs desmitgades par agru, lai varētu sameklēt savu tēvu. Tas nozīmēja, ka pie lietām, ko viņš netišām izdarīja, var pieskaitīt arī ceļošanu laikā.

Par spīti tam visam Fina tēvs tika izglābts un leģendas pie Tumšmutes alas pasaules sākumā tika sakautas.

Bija pagājuši desmit mēneši, bet šī enerģija, negaidīta un nevaldāma, ik pa laikam viņā krājās, tomēr citādi Tumšmutē viss bija klusu.

Fins sēdēja savā klasē un īpaši neklausījās skolotājā, bet tā vietā skatījās uz tukšo krēslu, kur parasti mēdza sēdēt Emija. Meitene kopā ar savu tēvu Stīvu bija atsūtīta Finu izspiegot, bet beigās bija piedalījusies visos šajos piedzīvojumos kopā ar viņu. Kad tas bija padarīts, viņai kopā ar tēti bija jāatgriežas pilsētā.

Bez Emijas dzīve bija klusāka. Viņam meitenes pietrūka. Tiesa, Fins negrasījās to viņai atzīt.

Fins kādu brīdi lūkojās ārā pa logu. Nebija nekā daudz, ko redzēt. Nevienas leģendas. Nevienas pārejas. Kopš tā laika Tumšmutei neviens nebija uzbrucis, un tā sāka atgādināt jebkuru citu parastu ciemu. Fina ģimenei draudēja iespēja kļūt tādai pašai kā visas citas. Un pat klasē sēdošie Mežoņu dvīņi

ar nelāgo attieksmi un vēl nelāgākajām piezīmēm bija pārstājuši viņam piesieties un pret Finu izturējās tikpat vienaldzīgi kā pret pārējiem bērniem.

Nogruvušais klinšu posms, kas dramatiski sagāzās pār pāreju uz Apsēsto pusi, tagad bija apaudzis ar garu, leknu zāli, liekot aizdomāties par atjaunošanos, kas seko iznīcībai. Tumšmutes ļaudis prātoja, vai viņu pilsētiņa varētu piedroties pārējiem ciemiem pasaulē, kas reiz bija leģendu apsēsti, bet tagad pirmoreiz tūkstoš gadu laikā no šī lāsta atbrīvojušies.

Tuvojās Fina dzimšanas diena. Trīspadsmitā. Tā bija liela diena, it sevišķi leģendu mednieku māceklim kā viņš — šajā vecumā viņš beidzot varēja kļūt Gatavs. Fins vienmēr bija no tā baidījies. Tomēr tagad, raugoties pa skolas logu, viņš ļāva prātam kavēties pie bīstamiem jautājumiem. Vai tagad viņš dzīvos parastu, no leģendu mednieka pienākumiem brīvu dzīvi? Vai karš patiešām bija beidzies? Vai turpmāk viņa dzīve būs šāda? Bez noteikta likteņa. Bez pareģojumiem. Vienkārši dzīve. Parasta, ikdienišķa, neaizraujoša dzīve bez leģendām.

Iespējams, viņš būtu kavējies pie šiem jautājumiem vēl kādu brīdi, ja nebūtu uznākušas šķavas.

“Uz veselību, Fin!” teica skolotāja.

Fins klusi izelpoja caur piepūstiem vaigiem un bija atvieglots, ka nav iedarbinājis skolas zvanu.

Zēns nezināja, ka trīs klases telpas tālāk bija ieslēgusies ugunsdzēsības smidzinātāju sistēma, kas līdz ādai izmērcēja divdesmit piecus iztrūkušos bērnus, pārsteigtu skolotāju un divus ļoti nervozus klases kāmīšus.

Viesnīcas numuriņā valdīja klusums un miers, ko gadiem nebija traucējis nekas cits kā gaisma, kas spiedās cauri apdriskātajiem aizkariem. Stūrī stāvēja ar izbalējušiem palagiem apklāta gulta. Tajā neviens nebija gulējis ļoti ilgu laiku. No krāna virs izlietnes karājās tieva zaļganu gļotu stīga. Neērtā leņķī pie sienas bija novietots krēsls, un putekļu kārtā taciņu iemina vientulīgs tarakāns.

Telpu satricināja būkšķis, kas sacēla putekļus un lika kukainim ņemt kājas pār pleciem.

No aizvērto durvju otras puses atskanēja vēl viens skaļāks būkšķis. Ar pēdējo krakšķi un to pavadošu iestēšanās durvis atvērās uz iekšu un atsitās pret maza rakstāmgalda stūri. Tumsā stāvēja kāda ļoti liela vīra apveids, kura zaļās acis izgaismoja dienasgaismas strēle no loga, bet ap ceļgaliem viļņojās kilts.

Pāris sekundes novērtējis telpu, vīrietis pieliecies ienāca iekšā. Zem saplaisājušas, brūnas ādas jakas ap spalvainām kājām pinās kilts, bet metāla gurnu soma grabēja no septiņu tajā salikto nažu svara. Viņš caur ūsām ievilka svelpjošu elpu un ar pirkstu notrausa putekļus no rakstāmgalda.

No netīrumiem uz pirksta gala izspraucās sīks zirneklītis, kas nolēca uz paklāja.

“Šī istaba ir nevainojama,” teica vīrietis.

Tas bija Duglass no Skotijas Zobu salas. Viņš bija cēlies no senas leģendu mednieku dzimtas, kuras locekļu varoņdarbi joprojām atbalsojās senās hronikās. Bet Duglasa varoņdarbi neatbalsojas. Viņam nepaveicās, un viņš piedzima laikmetā, kurā leģendas traucēja tikai vienu pilsētu un vienu leģendu mednieku ģimeni. Tas nozīmēja, ka viņš ir pusmednieks — cilvēks ar leģendu mednieka asinīm, bet bez leģendām, ko medīt.

Tādēļ Duglass bija konditors. Tā viņam vismaz bija iespēja strādāt ar nažiem.

Ik dienas Duglass ilgojās izliet Apsēstās puses leģendu asinis, pierādīt sevi kaujā un nopelnīt savu vietu varenu karavīru dinastijā. Bet šobrīd šajā telpā viņam bija tikai viens ļoti svarīgs jautājums, ko noskaidrot.

“Cikos tiek pasniegtas brokastis?”

No slikti apgaismotā gaiteņa istabā ienāca salīkusi sieviete, nesdama ārkārtīgi mīkstu, dzeltenu dvieli un šampūnu mazās plastmasas pudelītēs. Viņa paspraucās Duglasam garām un nosvieda priekšmetus uz gultas. Tā bija viesnīcas īpašniece Božas kundze, un uzvārds viņai piestāvēja.

“Neviena viesā mums nav bijis jau trīsdesmit gadu,” viņa sūdzējās, “bet, kolīdz atkal atveru viesnīcu, jums, ļautiņi, jau no paša rīta vajag nez kādus dzīru galdus! Vai nepietiek, ka atnesu dušas cepurīti?”

Viņa nometa uz dvielā saņurcītu plastmasas matu tikliņu.

Pusmednieks uz viņu nikni noraudzījās, un viņa acīs kūsāja gadiem ilgi krātais aizvainojums.

“Brokastis ir katru rītu no septiņiem līdz astoņiem trīsdesmit,” Božas kundze nopūtās. “Ja nokavēsiet kaut minūti, manis pēc varēsiet sūkāt to divi.”

Viņa vilka čīkstošās durvis ciet, līdz tās palika pusvirus, aizķērušās aiz krokās sastumtā paklāja.

Palicis numuriņā viens, Duglass piegāja pie gultas un vienu pēc otra izvilka no gurnu somas savus nažus. Īsu asmeni. Platu. Ar kaula rokturi. Koka rokturi. Robotu asmeni. Gludu. Tad smalku, kas ļoti noderēja, griežot ābolu pīrāgus.

Viņš salika tos kārtīgā rindiņā blakus divielim, tad vēl parakņājās gurnu somā un rindas galā nolika zobu birsti.

Viņam aiz muguras nočīkstēja grīdas dēļi.

“Ā, portjē,” Duglass ierunājās, atpakaļ nepaskatījies, un turpināja kaut ko meklēt savā gurnu somā. “Tu drošvien esi atnesis man’ somu. Vari nolikt to tai stūrī.”

Duglass izvilka no somas ķemmi un nolika to rindas galā uz gultas. Neredzamais portjē viņam aiz muguras nepakustējās.

“Es teicu, lai noliec to stūrī. Ā, man domāt, ka gribēsi dzeramnaudu?” Duglass pagriezās, meklēdams sīknaudu. “Tā’ jau es būtu varējis vienkārši uznest to pats—”

Ēnainajā istabā veidojās kāds stāvs, kas plūda no rēgainas, kliedzienā pavērtas mutes. Tas no galvas līdz kājām piepildījās ar veidolu. Kas reiz bijuši mati, nu bija pārvērties ņudzošā piķa melnā masā. Kur reiz bijusi seja, tagad ņīrbēja mainīgs rētu

klājums, kurā vīdēja divas ar asinīm pieplūdušas acis. Kas reiz bijis cilvēks, tagad bija kļuvis par kaut ko daudz briesmīgāku.

“Vai tas esi *tu?*” noprasīja Douglass un, juzdams briesmas, atrotīja ādas jakas piedurknes.

Stāvs turējās ēnā. Kluss. Nogaidošs. Kvēlošām acīm.

“Runāja, ka esi miris,” Douglass teica, bet mutes kaktiņš izliecās cīniņa gaidās. “Bet vienalga, jo es ar prieku aizsūtīšu tevi atpakaļ uz elli, no kuras esi nācis.”

Rēgs pastiepa pret viņu apdegušas rokas kā lūgdams pamieru. Acu zilītes zem bezgalīgā matu melnuma bija kā nekustīgas salas bangojošās asiņu upēs.

Douglass strauji pieliecās, paķēra gaļas nazi un pagriezies atvēzēja asmeni cirtienam.

Ierocis nekaitīgi izslidēja cauri rēgam.

Šausminošā parādība nogaidīja, līdz ieraudzīs Duglasa sejā apjausmu, izteiksmi, kas vēstīja: *Šai kaujai nepietiks pat ar visiem pasaules virtuves nažiem.*

Tad rēgs uzbruka.

Pēkšņā, izmisīgā vēlmē patverties Douglass sagrāba aizkaru, norāva to no loga, liekot telpā ielauzties gaismai no āra.

Aizkars viņu neglāba.

Douglass izgaisa.

Neko nenojaušot par šausmīgajiem notikumiem viesnīcas numuriņā, Tumšmutē rosījās gan tirgotāji, gan priecīgi bērni, un viņu pacilātības iemesls — pusmednieki, kas vilka aiz sevis ceļasomas uz ritentiņiem, stūma kastes sev pa priekšu un ieradās pilsētiņā brangā skaitā, cenzdamies neiebakstīt garāmgājējiem ar ceremonijas zobeniem, kas bija piekārti pie jostas.

Nelikdamies ne zinīs par satiksmes plūsmu, šoferu signalizēšanu un protesta klaigām, pa ceļa vidu šurp nāca divi pusmednieki pelēkās ādas biksēs un sarkanās, stepētās jakās. Viņi nesa lielu karogu, kas starp abiem nokarājās līdz pat asfaltam. Uz tā starp diviem dejojošiem mīnotauriem ar lieliem burtiem bija rakstīts:

Fins dzirdēja savu elpu. Ļaunāk bija tas, ka viņš varēja to saost. Smacīga. Karsta. Tā pildīja ķiveri, likdama raukties degunam un asarot acīm.

“Mans sejsegs aizsvīst un —” Sānos pa galvu trāpīja garš koka zobens. “Au, nu izbeidz!” ar sīcošu ausi un aizmiglotu skatu protestēja Fins.

Zobens nograbēja pret otru ķiveres pusi.

Caur aizsvīdušo sejsegu Fins redzēja, kā no garās, baltās treniņu telpas stūra izklupienā uzbrūk viņa tēvs; Hugo pēdas veikli slīdēja pa mīkstiēm paklājiem klāto grīdu. Pagriezies Fins veikli izvairījās.

“Tu nevari bēgt visu laiku,” teica Hugo un pagriezās, lai nostātos viņam pretī. Atspulgā uz gludās tēta ķiveres virsmas Fins redzēja paša sejsegā paslēpto seju un ķiveres sānus, ko rotāja sarkanas krāsas švīkas, lai atgādinātu asinis.

Tēvs prasmīgi atvēzēja ieroci, lai trāpītu Finam pa degunu. Fins tik tikko paguva laikus reaģēt, lai cirtienu bloķētu, tomēr tēvs liecās pār viņu, lēni un neatlaidīgi spiezdams Finu uz leju tā, ka viņa ceļi sāka grīloties. “Agrāk vai vēlāk,” Hugo stingri teica, “tev būs jācīnās pretī.”

“Negribas to atzīt,” padodamies zobena spiedienam, kad mugura sāka nodevīgi saliekties zem uzbrucēja spēka, izdvesa Fins, “bet tev taisnība.”

Viņš negaidot atlaida tvērienu, gandrīz aizdejojams prom no tēva, bet Hugo klupa uz priekšu, pēkšņi zaudējis atbalsta punktu.

Fins cirta pa tēva kāju bruņu locītavu. Hugo nokrita uz ceļa, un zēnam paspruka sīks, apmierināts smiekliņš. Šo uzdrīkstēšanos Fins nekavējoties nožēloja divu iemeslu dēļ.

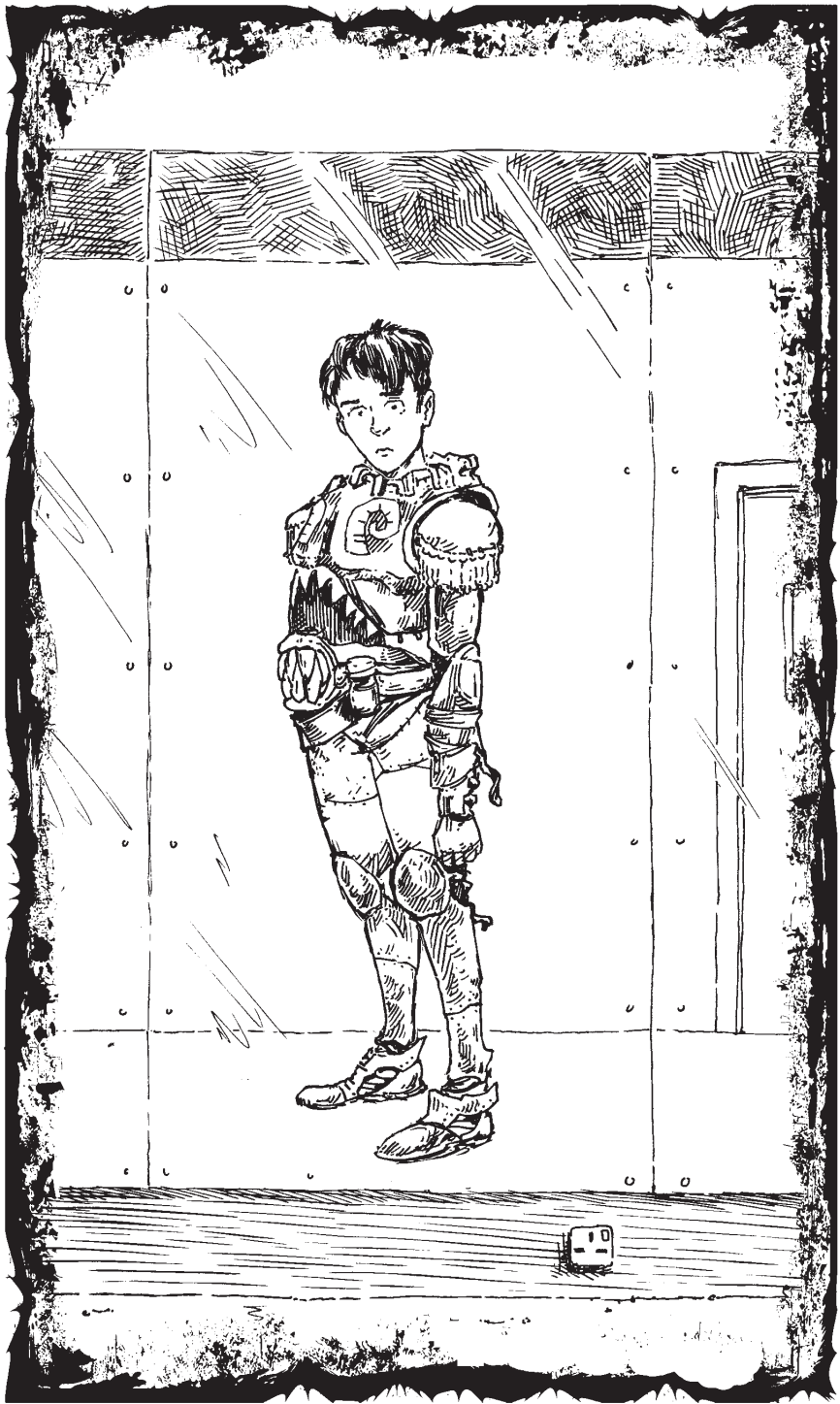
Pirmkārt, ķiveri piepildīja šorīt apēstās vāritās olas smarža.

Otrkārt, tēvs sita pretī.

Hugo cirtiens satricināja Fina bruņas līdz pat pleciem tā, ka zeltītās auklas un uzpleču bārkstis notrīcēja vien.

Fins novilka no galvas ķiveri, lai atvilktu elpu. Mēģinādam savākties, zēns paglūnēja uz spoguļi, kas stiepās visas sienas garumā, un ieraudzīja sevi jaunajā bruņutērpā, kura izgatavošanai bija pagājuši pēdējie mēneši. Pašiem izgatavot savu bruņutērpu bija leģendu mednieku tradīcija. Fina gadījumā tā bija arī nepieciešamība, jo iepriekšējās bruņas tika iznīcinātas Apsēstajā pusē.

Jaunais tērps bija izgatavots no nespodra tērauda, spīdīgas ādas un virspusē redzamām siksnām. Resnā jostas sprādze bija sakausēta plaši atvērtā mutē ar asiem zobiem. Uz krūtīm bija diezgan nepārliecinoši uzgleznoti mīnotaura ragi un plaši atvērta mute. Trīcošās uzpleču bārkstis tika pievienotas tāpēc, ka šis bruņutērps bija paredzēts ne tikai turpmākajām kaujām,

no kurām Fins cerēja izvairīties, bet arī izlaiduma ceremonijai, no kuras, Fins zināja, izvairīties nevarēs. Diemžēl.

“Vai mums tiešām jāriko tik liela ceremonija?” viņš šņāca.

“Protams,” tēvs klusi atbildēja. “Lai to redzētu, cilvēki sabraukuši no visas pasaules.”

“Pilnīgi nekāda stresa,” noteica Fins. “Laikam jau būs labi pēc šī visa kļūt par leģendu mednieku. Bet varbūt vajadzēja to rīkot kā ģimenes pasēdēšanu.”

“Tā tev vajag par to, ka izdzīvoji Apsēstajā pusē, cīnījies pret leģendām, izglābi mani un Tumšmuti un vispār bijī diezgan varonīgs,” teica Fina tēvs.

“Nākamreiz būšu prātīgāks,” šķībi pasmīnējies, atbildēja Fins.

Hugo dūra, un Fins par vēlu aptvēra, ka saruna bijusi vienkāršs māņu gājiens, lai novērstu viņa uzmanību. Viņš grasījās atraidīt cirtienu, bet tēvs jau bija aiz muguras un, pirms Fins paguva reaģēt, bija sagrābis viņu ciešā tvērienā tā, ka zēna kājas spārdījās gaisā.

Fins juta, kā no plaušām tiek izspiests gaiss, tomēr iespēju robežās palika mierīgs un neļāva panikai sevi pārņemt. Viņš zināja, ka tēvs viņu pārbauda.

“Man ir gandrīz trīspadsmit,” viņš šļupstēja gar sāniem piespiestām rokām, tomēr ar labo roku atdarīja kādu bruņutērpa sprādzi. “Esmu par vecu, lai mani kutinātu.”

Viss tērps nolobījās kā banāna miza, un Fins caur to izslīdēja no tēva tvēriena.

Aizlēcis prom, zēns atkal ieraudzīja sevi spogulī un šoreiz nožēloja, ka apakšā uzvilcis kreklu bez piedurknēm un vecus

sporta šortus. Zābaki joprojām bija kājās, un tās izskatījās kā puķupodos iestādīti bambusa stiebri.

Hugo nometa bruņutērpu kaudzē uz grīdas, un viņa seja iezagās smaids. “Labvīra manevrs,” viņš teica. “Lieliski.”

Fins atkal uzmeta skatu spogulim. “Ē... man vajag pārtraukumu,” viņš pēkšņi teica, panikas un kauna pārņemts.

“Mēs tikai tagad sākam,” atbildēja tēvs un nostājās ļoti draudīgā pozā — metālā tērptu muskuļu masa, kas gatava Finu nogāzt no kājām.

“Nē, tēt, mums tūlīt pat jāpārtrauc,” neatlaidās Fins.

“Pēc divām dienām tu kļūsi par pusaudzi,” klusā balsī skaidroja tēvs, it kā kāds noklausītos.

“Es zinu, bet—”

“Rīt notiks tava Gatavības ceremonija, un tu kļūsi par īstu leģendu mednieku.”

“Es neesmu to aizmirsis—”

“Par pirmo īsto leģendu mednieku vairāku gadu laikā,” turpināja tēvs. “Mums jānoslīpē šie manevri, lai vari tos izpildīt ceremonijas laikā, citādi viņi var neļaut tev piedalīties.”

“Bet—”

“Un viņi to atcels. Tici man. Tā savu vārdu dabūja Billijs Neveiksminieks.” Viņš gatavojās atkal uzbrukt. “Katrā ziņā tas bija viens no daudziem iemesliem.”

“Nē, runa jau nav par to,” pieliecies tuvāk, čukstēja Fins. “Mani šorti. Esmu tos saplēsis.”

Tēvs atbrīvojās no savas kobras pozas, pacēla ķiveres sejsu un palūrēja uz Fina pēcpusi, kur skaidri kā diena bija

atirusi šortu vīle, kas draudēja atklāt skatam zēna strīpainos bokseršortus.

Hugo izslējās, izskatījās mirkli apdomājam situāciju un pagriezās pret spoguļi. Atspulgā ielūkojās arī Fins un redzēja, cik vājš izskatās blakus tēvam. Tad tēvs nolaida savas ķiveres sejsegu un nekavējoties nostājās kaujas pozā. “Aiziet,” viņš teica. “Neviens to neredz.”

Fins izmisumā iepleta acis platāk par caurumu šortos. “Ko? Protams, ka viņi redz!”

“Neredz gan,” uzstāja Hugo.

Fins sadusmojies piegāja pie kāda slēdža pie sienas.

“Nē!” teica tēvs.

Fins tik un tā nospieda slēdzi.

Virzienā no spoguļa centra atspulgs pazuda kā no loga gaistošs kondensāts, līdz siena bija kļuvusi caurspīdīga visā garumā. Otrā pusē atklājās divas krēslu rindas, kurās, cieši saspiedušies, sēdēja vismaz divi duči cilvēku. Vairāki — tērpti dažādos bruņutērpos. Daži — vienkārši parastos uzvalkos. Kādam mugurā bija tērps ar spīdīgi zilām zvīņām. Tur bija pat ģimene; māte un tēvs skatījās sajūsmā ieplestām acīm, bet viņu pusaugu dēla skatienā bija tāda garlaicība, ka būs brīnums, ja viņa sejas muskuļi jebkad vēl atgūs spēku, lai pasmaidītu.

“Mani novēro puse pasaules pusmednieku,” norādījis uz skatītājiem aiz stikla, teica Fins. Viņi bija laimējuši loterijā biļetes redzēt mācekli trenējamies pirms Gatavības ceremonijas.

“Tā ir tradīcija,” Hugo paskaidroja. “Viņi grib tevi redzēt.”

“Jā, bet es negribu, ka viņi redz *visu!*” teica Fins, ar īkšķi pavilka aiz cauruma šortu pēcpusē un devās uz durvīm.

Hugo novilka ķiveri. “Vai tagad ņemsim pārtraukumu?”

Spoguļa otrā pusē zilajās zvīņās tērptais pusmednieks iemeta mutē sauju popkorna.

“Jā,” nopūtās Hugo. “Ņemsim pārtraukumu.”

4

Pilnīgi apkaunots, Fins, šūpodams galvu, pa garo gaiteni gāja gar visu to leģendu mednieku portretiem, kuri dzīvojuši pirms viņa, un nelikās ne zinis par nosodošo skatienu, ko viņam veltīja izslavēti neapmierinātais vecvec-tēvs Džeralds Pieviltais. Jo tālāk gaiteni Fins bija, jo vecākas kļuva gleznas, līdz viņš gāja gar senākajiem portretiem, kuros sejas vairs nebija atpazīstamas nolobījušās krāsas dēļ. Tas bija nemitīgs atgādinājums par to, cik sen Fina ģimene Tumšmutē nodarbojusies ar leģendu medīšanu.

Zēns sasniedza gaiteņa galu, kur pa šaurām durvīm iegāja gluži vai citā pasaulē — mājā, kas bija tikpat parasta kā jebkura cita Tumšmutē. Vienīgā atšķirība bija visi tie cilvēki, kas stāvēja pie logiem. Ārā bija pusmednieki, kuri nebija laimējuši biļetes uz viņa treniņu. Plaiksnīga zibspuldzes. Pa dārzu stāigāja tumši ļaužu silueti.

“Drīz tas viss beigsies,” iznākusi no dzīvojamās istabas, pa ceļam uz kāpnēm teica Fina māte Klāra. “Tomēr ne pietiekami drīz. Paga’, tev kājās šorti.” Viņa pa durvīm ielūkojās gaiteni, kur uz promiešanu pulcējās pusmednieki. “Pie tā vai nīgs tavš tēvs, vai ne? Vai neveicās treniņā?”

Fins iekoda lūpā.

“Vienkārši atgādini sev, ka tā nebūs mūžīgi,” aplikusi viņam ap pleciem roku, turpināja Klāra. “Kopš ieprecējos šajā ģimenē, esmu to darījusi gandrīz katru dienu.”

Ārā Fins dzirdēja to dīkdienīgo pusmednieku murdoņu, vēroja, kā apveidi staigā gar durvīm, līdz viens no tiem sāka augt arvien lielāks un tumšāks un izbāza degunu caur vēstuļu spraugu durvīs.

“Labdien! Ielaidiet mani!” teica kāda izmisusi balss. Vīrieša balss. “Lūdzu, citādi tūlīt notiks nelabojama katastrofa!”

Viņš izklausījās pēc francūža. Vai zviedra. Vai varbūt korejieša. Fins akcentus lāgā nepārzināja.

“Lūdzu!” pusmednieks neatlaidās. “Man vajadzīga palīdzība!”

Fins nopūtās, lēni aizvēra acis, lai saņemtos, bet Klāra tikmēr uzmanīgi atvēra durvis. Uz sliekšņa mīņājās kāds pusmednieks, kuram mugurā bija kaut kāda melna jūrnieku tipa uniforma, ko rotāja krāsainas sloksnītes uz kreisās krūts un lielas sarkani melnas aproču pogas.

“Paldies!” viņš izsaucās, ieskrējis iekšā. “Kur ir tualete?”

Klāra pameta zodu uz durvīm zem kāpnēm, un pusmednieks metās taisnā ceļā uz tām.

Pie durvīm atskanēja vēl viens klauvējiens. “Tualete jau ir ciet,” teica Fins.

“Vai gribi, lai to atdambēju?” pabāzusi pa durvīm galvu, jautāja Emija.

“Ne jau to es...” samulsis iesāka Fins. “Čau, Emij! Tu esi te!”

“Es ne par ko nelaistu garām tavu lielo ceremoniju!” viņa starodama sacīja. “Vai zini, ka tavos šortos ir caurums?”

Fins jūta, kā piesarkst. “Labi. Ne jau par maniem šortiem. Es gribu teikt, ka priecājos, ka esi atgriezies.”

“Tikai uz ceremonijas laiku,” viņa teica. “Ja nu vienīgi Tumšmutē atkal kaut kas saies šausmīgā grīstē. Turu par to ikšķus.”

“Centīšos, cik spēšu,” viņš pasmaidījis teica, klusībā cerēdams, ka nekādas šausmīgas grīstes nebūs.

“Čau, Fin un Klāra!” ienācis pēc Emijas, teica meitenes tēvs Stīvs. “Vai zināt, ka ārā ir lērums cilvēku, kas fotografē jūsu dārza žogu?”

“Man palūdzta autogrāfu!” aizrautīgi paziņoja Emija.

“Manējo neviens negribēja,” cenzdamies izlikties, ka tas viņu nebūt neapbēdina, piebilda Stīvs. “Laikam nevienu neinteresē cilvēks, kurš tevi glābj ikreiz, kad tas vajadzīgs.”

No garā gaitēņa ienāca Hugo. “Tūlīt mūs vajadzēs glābt no tūristiem, kas man seko no treniņu istabas.”

“Esmu vienmēr gatavs izpalīdzēt,” teica Stīvs. “Ja vien tās nav problēmas ar tualeti.”

Hugo izskatījās apjucis. Viņi izdzirda, kā tiek aizskalots ūdens. Durvis atvērās. Pa tām iznāca nu jau daudz mierīgāks pusmednieks, kurš noslaucīja slapjās rokas biksēs, bet tad pārspīlētā atvieglojumā notrausa no pieres sviedrus. Sapratis, ka ir izvilcis leģendu mednieka laimīgo lozi, viņš pastiepa plaukstu, lai sarokotos ar Finu, kurš to vilcinoties satvēra un klusībā saviebās no tā, cik tā joprojām mitra.

“Oho,” ierunājās sajūsminātais pusmednieks. “Es esmu Nilss no Splatafestas Drūmā ciema Norvēģijā, un jūs visi esat šeit. Tumšmutē. Vienuviet. Vai tie ziedi ir indīgi?” viņš nopētīja puķu pušķi vāzē uz mazā galdiņa.

“Nē,” teica Klāra.

“Bet tas mēteļu pakaramais šauj nāvējošas šautras, vai ne?”

“Lūdzu, atvērsu jums durvis,” piedāvāja Hugo. “Bija prieks jūs satikt, bet...”

“Mēs visi ar nepacietību gaidām lielo Gatavību,” teica Nilss. “It sevišķi to, ko viņi grasās darīt ar duci zelta pērtiķu. Man liekas, tas ir saistīts ar sešiem simtiem skorpionu.”

“Labi, te tūlīt sāksies burzma,” teica Hugo, atskatījies uz loterijas uzvarētāju bariņu, kas tuvojās pa garo gaiteni.

“Es izgatavoju īpašas jubilejas aproču pogas—” sāka stāstīt Nilss, bet viņu pārtrauca Klāra, kas to pieklājīgi izveda ārā. Viņam aizejot, ārdurvis lēni atvērās un atklāja rindu ar vismaz pusduci pusmednieku.

“Man arī vajag uz tualeti,” uzsvērti mīņādamies, teica pirmais rindā.

“Ak, jā, man arī!” teica nākamais.

“Tūlīt neizturēšu!” sauca trešais.

Visapkārt Finam mājā gāzās iekšā pusmednieki. Viņš paskatījās uz Emiju. “Glāb mani.”

“Glābt tevi ir mana specialitāte,” viņa smaidīdama teica. “Pazūdam no šejienes. Lai gan vispirms tev droši vien vajadzētu uzvilkt bikses.”

5

“**V**ai joprojām jūti smirdoņu?” Emija jautāja Finam un piedāvāja paņemt konfekti no brūnas papīra turzas.

Viņi sēdēja uz zema pakāpiena pie lielākā pieminekļa Tumšmutē — pelēka, sūnām apauguša obeliska ar baltu piemiņas plāksni, kas bija tā nodilusi, ka neviens vairs nezināja, kāpēc tas tur uzstādīts. Diena bija silta, un zilajās debesīs klīda mākoņu gubas. Fins bija pārvilcis jakas kapuci zemu pār acīm, lai paslēptos no pusmedniekiem, kas apsēduši pilsētu.

“Vai tu runā par Apsēstās puses smaku?” Fins jautāja. “To, kas atgādina pūstošus dārzeņus, kas pildīti ar vecu sieru?” Viņš rakņājās pa brūno papīra turzu.

“Es teiktu, ka tā drīzāk atgādina zivi, kurai uzvilktas vakardienas zeķes,” atbildēja Emija, košļādama kaut ko, kas pamazām padarīja viņas mēli zilu.

Fins grauza sarkanu konfekti un ļāva cukuram izšķīst mutē. “Manam tētim gāja daudz ļaunāk,” viņš teica. “Jo serpentīni paslēpa viņu pie tik smirdīgām leģendām, ka neviens cits tām netuvojās, un tā smaka neizgaisa veselu mūžību. Viņam nācās sadedzināt savas drēbes. Un pēc tam vajadzēja sadedzināt ugunsroku, kurā viņš bija sadedzinājis drēbes.”

“Vismaz kopš tā laika nav bijis nevienas leģendas,” teica Emija.

“Njā,” novilka Fins.

“Tikai parastas lietas kā skola un tamlīdzīgi.”

“Njā. Parastas lietas.”

Abi rakņājās papīra maisiņā, ko bija nolikuši blakus, iemeta mutē pa konfektei un vēl kādu brīdi sēdēja klusēdami.

“Garlaicīgi, vai ne?” Emija beidzot izsaucās.

“*Ārprāts*, cik garlaicīgi!” piebalsoja Fins, atvieglots, ka var padalīties. “Nekad nebiju domājis, ka to teikšu. Nekad. Vienkārši pēc visa, ko piedzīvojām...”

“Leģendas. Kristāli. Serpentīni,” teica Emija.

“Pārejas. Veidmaiņi,” turpināja Fins.

“Un pēc visa, ko tur redzējām.”

“Lietas, ko neviens cits nebija redzējis,” teica Fins. “Tobrīd man likās, ka nekad mūžā vairs negribēšu redzēt nevienu pārēju vai satikt kādu leģendu. Es tikai gribēju normāli dzīvot. Bet—”

“Normāla dzīve ir garlaicīga, vai ne?”

Fins vainīgi paraudzījās uz viņu. “Diezgan. Tiesa, mēs ar tēti joprojām trenējamies, bet tagad man nav neviena, pret ko paņēmienu pielietot.”

“Laiņi lūgts manā dzīvē!” teica Emija.

“Viņš negrib to izrādīt, bet man liekas, ka arī tētīm ir garlaicīgi,” teica Fins. “Apsēstajā pusē viņš pavadīja vairākas nedēļas, un, lai gan viņš visu laiku tur vienkārši sēdēja un gaidīja, kad varēs izbēgt, pirms tam neviens cits neko tādu nebija

darījis. Neviens cits, izņemot Nīlu Melnmēli, bet par to nevienam nepatīk runāt.”

“Cilvēki vismaz zina, ka viņš Apsēstajā pusē *bija*,” teica Emija. “Es esmu atpakaļ pilsētas skolā, un tur nevienam nav ne jausmas, ko es darīju. Viņi domā, ka vienkārši biju prom, jo tētīm bija darba darišanas, taču viņi nezina, ar ko tētis patiesībā nodarbojas.”

“Ko tu viņiem teici?”

“Ka viņš ir ceļojošs didžejs.”

“*Ko?*” Fins iesmējās.

Veidmainis

“Es neko citu nevarēju izdomāt,” Emija paskaidroja. “Un tas izklausījās diezgan stilīgi.”

“Dīdžejs Stīvs.”

“Hmm... Varbūt nemaz tik stilīgi nav.”

Fins iemeta mutē zaļu konfekti.

“Lai nu kā,” Emija turpināja, “tu droši vien jau esi gatavs savai Gatavības ceremonijai, vai ne? Tas būs liels notikums. Tam līdzī sekos visa leģendu mednieku pasaule.”

Fins uzreiz savieba seju.

“Piedod!” Emija teica. “Es negribēju tevi apbēdināt.”

“Nē,” viņš novaikstījās. “Uzmanies no tām zaļajām, strīpajām konfektēm. Tās ir riktīgi skābas.”

To izdzirdusi, viņa smējās. Zēns, sāpīgi saviebies, norija negaršīgo konfekti.

“Kā es gribētu, lai viņi pazūd,” teica Fins, ar zodu norādījis uz pāris pusmedniekiem ielas otrā pusē, kas kaitināja vietējos, fotografējami katru caurumu, ko ieraudzīja kādā sienā.

“Varbūt varam uzrakstīt vēl kādu autogrāfu.”

To iedomājies, Fins saviebās. “Vai varbūt varam iet no šejienes prom, pirms viņi ir mūs pamanījuši,” viņš teica un piecēlās, lai ietu prom no obeliska.

Viņi apskrēja ap stūri un devās cauri dažām šaurām šķērsieliņām, ko iežogoja augstas sienas, kuru galā slējās dažādi asi priekšmeti, kas varētu aizkavēt iebrukušu leģendu. Tomēr dažviet vīdēja arī caurumi, kur naglas un stikla lauskas bija izbirošas un aiz sienām noslēpto māju iemītnieki nebija tās atjaunojuši. Kādu laiku nebija manīta neviena leģenda. Tumšmutes iedzīvotāji bija sākuši pie tā pārāk pierast.

Tālāk pa bruģēto ielu Fins un Emija redzēja pāri kažokādās tērptu pusmednieku, kas sajūsmināti steidzās uz vietu, kur reiz atradās Līksmiņa kunga veikals. Tovar, kad Līksmiņš vērsās pret Hugo, veikals bija nodedzis, gandrīz paraudams līdzī visu pilsētu. Kopš tās dienas bija pagājis gandrīz gads, tomēr Finam sāka šķist, ka tas noticis citā dzīvē. Skaidrs, ka bija pagājis pietiekami ilgs laiks, lai veikaliņš būtu pārbūvēts par frizētavu. Tie kažokos tērptie pusmednieki dosies prom nevis ar fotogrāfijām no bēdīgi

slavenā nodevēja midzeņa, bet gan bildēm no friziersalona “Šņiku-šņaku”.

“Šurp!” Fins piedāvāja, un abi ielavījās kādā blakus ielā, līdz pa pilsētas ieliņu labirintu nonāca līdz kādam žogam, izspraucās pa caurumu tajā un nonāca piekrastē netālu no sagruvušās klints. Ap tur topošo paaugstinājumu rosījās darba apģērbos tērpti pusmednieki. Tā bija skatuve, ko pagaidām veidoja daļēji pabeigts tērauda stieņu skelets, pret kuru atbals-tīti savu kārtu gaidīja milzīgi četrstūrains grīdas gabali.

“Vai šī ir īstā vieta?” jautāja Emija.

Fins palocīja galvu. Šeit viņš rītvakar kļūs Gatavs. Lai cik negatavs justos.

“Vai tur augšā ir lielgabals?” ielūkojusies ciešāk, jautāja Emija.

“Tā izskatās,” apstiprināja Fins.

“Un kas tās tur par caurulēm?”

“Uguņošanas raķetes,” uz tām pat nepaskatījies, noteica Fins.

“Te būs tāds tracis, ka varēs miroņus pamodināt,” teica Emija.

“Man nav iebildumu pret leģendu medišanu,” teica Fins. “Vienkārši man īpaši negribas kļūt par leģendu mednieku visu acu priekšā.”

Tas Finam kaut ko atgādināja, un viņš iebāza roku aiz jakas apkakles, lai izvilktu no tās sudraba ķēdīti. Tajā bija iekārts cilindrisks medaljons ar greznu virpuļveida rakstu uz vāciņa un mazu lodziņu, pa kuru varēja redzēt iekšā noglabātos

tumši sarkanos putekļus. “Vai savējo neesi pazaudējusi?” viņš pajautāja.

Emija no jakas apkakles izvilka tādu pašu kaklarotu. Tajā bija putekļi un smiltis, pēdējās pulverveida paliekas no alā atrastajiem kristāliem, pirms tie tika iznīcināti. Fina tēvs bija katram no viņiem tādu uzdāvinājis par piemiņu no kopā piedzīvotā. “Jauki, ka tavš tētis mums tos uzdāvināja,” Emija teica.

“Zinu,” teica Fins. “Pēdējā dzimšanas dienā viņš man uzdāvināja kasti ar uzgriežņu atslēgām. Es domāju, ka Apsēstajā pusē pavadītais laiks ir viņu atmaidzinājis. Arī pret mani viņš vairs nav tik skarbs. Dažreiz.”

“Pat mans tētis nēsā savu medaljonu,” stāstīja Emija. “Lai gan viņš saka, ka tas nedaudz kņudina.”

“Kņudina gan,” atzina Fins un paberzēja kaklu.

“Labāk, lai tev niez, nekā esi miris,” Emija pasmaidījusi teica. “Vai vēl ļaunāk.”

“Njā. Droši vien.” Fins aizbāza piekariņu aiz apkakles un atgāza galvu, lai no turzas sabērtu mutē pēdējās lipīgās ledeņu lauskas. Dažas sabira nāsīs un sāka kņudināt degunu. Viņš nošķaudījās.

Kaut kur uz ceļa tālāk no piekrastes rēca dzinējs un iekaucās automašīnas riepas.

“Pēc Apsēstās puses manas šķavas var, nu, kaut ko iedarbināt. Ja par kaut ko sadusmojos, vecāki uz mani jocīgi skatās, it kā es varētu uzspridzināt virtuvi,” Fins teica. Dzinēja rūkoņa tuvojās. “Bet šis ir kaut kas jauns.”

Troksnis tuvojās, un pēc mirkļa ap stūri parādījās liela, melna un stūrainā mašīna.

“Tas ir tētis,” teica Fins.

Auto apstājās viņu priekšā. Tonētais logs pasažieru pusē nolaidās, un uz viņu pusi paliecās Hugo.

“Kāpiet iekšā!” viņš satraukts uzsauca. “Viesnīcā kaut kas atgadījies.”

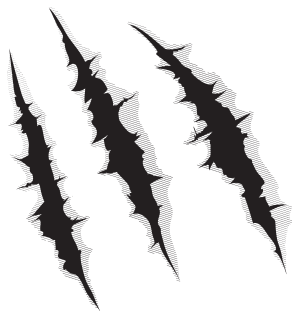
Fins, Emija un Hugo stāvēja pie ieejas viesnīcas numuriņā. Gaisā joprojām lidinājās putekļi, kas bija sacēlušies, strauji atverot durvis.

Tomēr ne jau uz putekļiem viņi skatījās.

“Man nevajadzēja viesnīcu atvērt no jauna,” iespiedusies viņiem pa vidu, sūkstījās viesnīcas īpašniece. Božas kundze turēja rokā pūkainu dzeltenu dvieli vai vismaz rupji norautu pusi no tā. “Bet man lūdzās. Mani piespieda. Pārlicināja, ka tas būs tikai uz pāris dienām un viņi nevienu neapgrūtinās. Bet jau no paša sākuma esmu piedzīvojusi vienus vienīgus apgrūtinājumus. Kopš jūs, ļautiņi, te sabraucāt, man ir bijis jāklausa tikai sūdzībās. Gultas ir pārāk mīkstas. Spilveni pārāk pufīgi. Šampūns smaržo pārāk svaigi. Un tagad *šis*.”

Apakšstāvā atskanēja reģistratūras zvaniņa šķinda. Viņa nelikās par to ne zinis. Tā vietā Božas kundze norādīja uz kādu savādu parādību gaisā.

Fina tēvs iegāja telpā, lai to izpētītu. Istabas tālākajā galā iesāņus no šaura lodziņa apmēram divus metrus virs grīdas gaisā karājās nekustīga rēta. Trīs švikas, kas izskatījās kā lielu, robainu nagu skrāpējums tukšā gaisā.

Ting, ting! Apakšstāvā nerimās reģistratūras zvaniņš.

Hugo apgāja apkārt parādībai, un viņa seja bija manāms pārsteigums. Viņš pamāja, lai Fins pienāk tuvāk.

Fins piegāja un nopētīja zīmes, tām nepieskardamies — tās izskatījās gandrīz reljefas, paceltām, nelīdzenām malām, kas atgādināja nevērīgi sašūtu brūci. Ejot apkārt, leņķis sašaurinājās, līdz zīmes pazuda. Nostājoties aiz tās, parādība bija pilnīgi caurspīdīga. Pretī raudzījās vienīgi Božas kundzes ārkārtīgi aizkaitinātā seja. Viņas neapmierinātība bija tik liela, ka gandrīz varētu izdedzināt gaisā pati savu caurumu.

Fins un Hugo atgriezās pie telpas ieejas, kur savādās zīmes atkal varēja redzēt no priekšpuses.

“Un ko man tagad darīt?” viesnīcas saimniece viņiem noprasīja. “Es taču nevaru šo numuru izīrēt, vai ne? Esmu šajā nozarē jau sešdesmit gadus un varu jums pateikt — neviens negrib istabu, kur ēterā iespiesti rēgaini skrāpējumi.”

Ting! Ting! Ting!

“Ai, liec taču tam mieru!” viņa iekliedza gaiteni.

“Jūs nedrīkstat nevienam par to stāstīt.”

Božas kundze noelsās. “Un ko, jūsuprāt, man darīt? Vienkārši atstāt to te, lai viesi uzkar cepuri?”

“Jūs varētu izstāstīt pusmedniekiem,” teica Hugo, “bet tikai tad, ja vēlaties pārvērst šo istabu par populārāko tūrisma objektu Tumšmutē. Jums liekas, ka viņi šobrīd jūs apgrūtina? Pagaidiet, līdz būsiet viņiem parādījusi šo.”

Ting! Ting! Ting! Tingting!

“Met taču mieru!” viņa auroja pa durvīm. “Nu labi, Hugo! Pagaidām es klusēšu. Bet, ja tas nepazudīs, tu dabūsi reķinu par vienvietīgu numuru ar brokastīm no šīs dienas līdz pat laika galam.” Viņa izgāja no istabiņas un pa šauro gaiteni aizsoļoja kāpnēs un reģistratūrā šķindošā zvaniņa virzienā. “Nu ko jums, ļautiņi, vajag tagad?”

“Kas ir tas uz paklāja?” jautāja Emija.

Gridā bija iededzināti zābaku nospiedumi un nokvēpusi ēna. Šķita acīmredzami, ka tas, kuram šie zābaki bijuši kājās, stāvējis tieši šeit, kad notika tas, kas šeit noticis.

Hugo pieliecās, lai aplūkotu nospiedumus. “Tie ir leģendu mednieka zābaki. Standarta modelis. Vienīgi tie ir izgatavoti Skotijā.” Hugo ievēroja, kādu iespaidu uz Finu un Emiju atstājušas viņa izmeklētāja prasmes. “Nu labi, es jau zināju, ka šo istabu bija noīrējis skots. Šie zābaki piederēja pusmedniekam vārdā Duglass. Un man ir ļoti nelāgas aizdomas, ka viņš te stāvējis, kad radās šīs zīmes.”

Uz gultas bija kārtīgi sarindoti naži, zobu birste un ķemme. Hugo atkal piecēlās, un visi trīs paskatījās uz gaisā iespiestajām zīmēm, prātodami, vai tas varētu būt viss, kas palicis pāri no Zobu salas Duglasa.

Hugo smagi izpūta gaisu no vaigiem. “Arī mēs nevienam nedrīkstam par to stāstīt,” viņš teica.

“Skaidrs,” teica Fins.

“Labi,” piekrita Emija.

Hugo pievērsās Emijai. “Vai skaidrs?”

Meitene izskatījās aizvainota. “Tas, ka izspiegoju Finu vienreiz, nenozīmē, ka spiegoju vienmēr. Tas bija pirms veselības mūžības, un es to pat negribēju darīt. Es nevienam par to nestāstīšu.”

“Bet vai pusmednieki nevarētu mums palīdzēt?” pajautāja Fins.

Hugo lēni piegāja pie netīrā loga un palūkojās ārā. Fins un Emija viņam piebiedrojās. Viņi kopā noskatījās, kā pa ielu aiziet pusmednieks, kuram mugurā gari bruņu svārkī un līdzī samuraja zobens. Viņam sekoja bariņš mazu, sajūsminātu bērnu, un viņš ik pa laikam iepriecināja tos, pagriežoties un pantomīmas manierē uzrūcot.

“Kungs, iedo’ pavicināt savu zobenu!” viņi dzirdēja sakām vienu no bērniem.

“Es jau labprāt,” atbildēja pusmednieks, “bet pēdējais bērns, kam to iedevu, tiek joprojām līmēts kopā.”

To izdzirdējuši, bērni sajūsmā spiedza un turpināja viņam sekot, kad tas devās tālāk.

Hugo ar zodu norādīja uz pusmednieku. “To puisieti sauc Kenzo. Viņš ceremonijas dēļ ir mērojis tālu ceļu no Japānas. Viņa leģendu mednieku ģimenei ir 1500 gadu sena vēsture, un viņš pārstāv jau otro paaudzi, kura savus zobenus liek